

Arrest

nr. 262 809 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. JANSSENS
Keizerlaan 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JANSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 11 maart 2021 een verzoek tot internationale bescherming in België in.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming aanvroeg in ondermeer Zweden. Op 8 april 2021 worden de Zweedse autoriteiten verzocht tot terugname van verzoekende partij.

1.3. Op 13 april 2021 stemmen de Zweedse autoriteiten in met de terugname van verzoekende partij conform artikel 18(1)d van de Dublin III-verordening.

1.4. Op 30 april 2021 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: A. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Quetta

nationaliteit: Pakistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan ZWEDEN (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. A. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Pakistan verklaart te zijn, diende op 11.03.2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij kopieën voor van de volgende documenten : een identiteitskaart met nummer 544 afgegeven op 17.01.2013 en geldig tot 17.09.2023; een op 08.12.2001 te Quetta (Pakistan) verstrekte overlijdensakte van zijn vader, een op 10.07.2009 afgegeven geboorteakte en een attest van gezinssamenstelling met referenties 2712784 en 427713 en afgegeven op 10.11.2000.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 25.07.2014 internationale bescherming vroeg in Noorwegen, op 20.02.2015 en 12.04.2017 in Zweden en op 20.12.2020 in Duitsland.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 28.04.2021. Hij verklaarde ongehuwd te zijn maar wel een in Zweden verblijvende partner te hebben. De betrokkene stelde verder een in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Pakistan in maart of april 2014 verliet en via Iran naar Turkije reisde. Vanuit Turkije kwam hij vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Hij verliet Griekenland en vervolgde via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland, Denemarken en Zweden zijn weg naar Noorwegen waar hij internationale bescherming vroeg. De betrokkene stelde dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing. De betrokkene trok naar Zweden waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. Hij voegde toe dat Zweden een akkoord tot terugname bekwam van Noorwegen maar er niet in slaagde hem binnen een verlengde overdrachtstermijn van 18 maanden aan Noorwegen over te dragen. Hij diende een tweede verzoek dat de Zweedse instanties inhoudelijk behandelden en afwezen. In december 2020 verliet de betrokkene Zweden en reisde naar Duitsland. Na een verblijf van 2 maanden trok hij verder naar België.

Op 08.04.2021 werden de Zweedse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 13.04.2021 stemden ze daar conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 mee in. De betrokkene is in Zweden gekend als H. J. (...), geboren op 24.07.1996 en staatsburger van Afghanistan.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg het eerst internationale bescherming in Noorwegen en vervolgens in Zweden. De betrokkene verklaarde dat hij in Zweden het voorwerp was van een “Dublin-beslissing” ten overstaan van Noorwegen maar dat hij niet binnen een verlengde overdrachtstermijn aan Noorwegen werd overgedragen. Dit impliceert dat Zweden verantwoordelijk werd conform artikel 29(2) van Verordening

604/2013. Uit de verklaringen van de betrokkene valt op te maken dat Zweden de verantwoordelijkheid vervolgens daadwerkelijk opnam en het verzoek van de betrokkene inhoudelijk behandelde. De betrokkene kwam via Duitsland van Zweden naar België. De Zweedse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en de verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. Het feit dat Zweden instemt doet besluiten dat het eerder instemde met een terugnameverzoek van Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelde dat hij geen internationale bescherming vroeg in Duitsland, maar verplicht werd tot de registratie van zijn vingerafdrukken. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodacresultaat type "1" met betrekking tot Duitsland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Duitsland.

Zweden is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij met een vriend naar België reisde en uiteindelijk besloot internationale bescherming te vragen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat de Zweedse instanties hem zullen verwijderen naar Afghanistan (de betrokkene is in Zweden geregistreerd als staatsburger van Afghanistan).

De Zweedse instanties stemden op 13.04.2021 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming reeds door de Zweedse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken hieromtrent dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 13.04.2021 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de

Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Zweden (Martin Nyman "Asylum Information Database - Country Report : Sweden - 2020 Update", laatste update op 21.04.2021, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/04/AIDA-SE_2020updatepd). Het rapport meldt dat personen die aan Zweden worden overgedragen en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing zoals de betrokkene bij aankomst het voorwerp kunnen zijn van vasthouding ("Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal", pagina 44). Het expliciete gebruik van het woord "normally" (te vertalen als "normaal gesproken") in deze zin en context suggereert dat een vasthouding na overdracht de normaal gangbare praktijk zou zijn, maar dat het ook anders kan verlopen. We benadrukken dat de auteurs dit niet nader duiden en geen bijkomende elementen zoals statistieken verstrekken die een duidelijk zicht geven op de werkelijke gang van zaken. Verder wijzen we er op dat artikel 5 van het EVRM het recht op vrijheid en veiligheid garandeert, maar het ontnemen van de vrijheid in een aantal gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure toestaat. Een van die gevallen is de vasthouding van personen waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is (artikel 5§1f) en het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk het voorwerp kan zijn van vasthouding impliceert derhalve geen schending van zijn grondrechten en vormt geen grond om van een overdracht aan Zweden af te zien.

Een dergelijke maatregel verhindert de betrokkene ook niet een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten.

Het AIDA-rapport meldt dat personen, die reeds het voorwerp waren van een wettelijk afdwingbare verwijderingsbeslissing niet automatisch opvang zullen krijgen indien ze niet verklaren vrijwillig te willen terugkeren naar hun land van herkomst ("Transfers to Sweden for "take back" cases with a legally enforceable removal order in Sweden are not automatically provided with accommodation by the Migration Agency or the Police on arrival if they are unwilling to return voluntarily to their home country", pagina 44). Ook hier wijzen we op het gebruik van "not automatically" (te vertalen als "niet automatisch") waaruit we opmaken dat het aanvankelijk misschien in eerste instantie niet het geval is, maar in een latere fase misschien wel. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene een nieuw verzoek om internationale bescherming kan indienen. Personen, die een volgend verzoek indienen, ontvangen volgens het rapport beperkte materiële opvang ("...reduced material conditions", pagina 56).

Het AIDA-rapport meldt dat personen, die een volgend verzoek om internationale bescherming indienen, geen aanspraak kunnen maken op gesubsidieerde gezondheidszorg en geneesmiddelen maar wel recht hebben op noodzakelijke medische zorgen ("Subsequent applicants are not able to get subsidised health care or medicines. Although they always have the right to emergency health care (health care that cannot be deferred, maternal healthcare, healthcare related to abortion and health care in relation to contraception)", pagina 67). Hieruit dient te worden opgemaakt dat de betrokkene in elk geval noodzakelijke medische zorgen zal kunnen verkrijgen.

Tijdens het verhoor d.d. 28.04.2021 stelde de betrokkene een goede gezondheid te kennen.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene niet aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden wettelijk is gewaarborgd (pagina 77). Het maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van

Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Zweden geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zweden niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Zweedse autoriteiten minstens 5 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Zweden heeft net als België en andere lidstaten te kampen met het COVID-19-virus. De situatie betreffende de verspreiding van het COVID-19-virus evolueert in Zweden net als in andere lidstaten voortdurend en net als in andere lidstaten nemen de Zweedse instanties maatregelen om de verspreiding van het virus in te perken. Dat de Zweedse instanties niet bij machte zijn de situatie te controleren wordt door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat de Zweedse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID-19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. De Raad stelt vast dat de Zweedse autoriteiten zich op 13 april 2021 akkoord verklaarden om verzoekende partij terug te nemen en dat artikel 29.1 van deze verordening luidt als volgt:

"De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

[...]"

Artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 bepaalt verder het volgende:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn liep tot en met 13 oktober 2021. Voor 14 oktober 2021 diende de verwerende partij verzoekende partij aldus over te dragen aan de Zweedse autoriteiten, zo niet wordt België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Dit laatste evenwel tenzij de verzoekende partij ondergedoken is, waardoor de overdrachtstermijn rechtmatig verlengd kan worden tot maximaal achttien maanden.

In casu blijkt dat de overdrachtstermijn verlengd werd tot achttien maanden bij beslissing van 24 juni 2021. Deze beslissing werd evenwel door de Raad vernietigd bij arrest nr. 262 808 van 21 oktober 2021.

Gelet op voorgaande en aangezien binnen de gestelde termijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust overeenkomstig artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten en mag verzoekende partij voor de duur van het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming in België verblijven (HvJ 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16, punten 30-34; 39 en 43). Verzoekende partij heeft bijgevolg geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.3. Ter terechtzitting heeft de Raad de partijen erop gewezen dat indien de verlengingsbeslissing vernietigd wordt, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming bij de Belgische Staat ligt en verzoekende partij aldus geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De advocaat van verzoekende partij sluit zich aan bij de bevindingen van de Raad en gedraagt zich ter zake naar de wijsheid.

De advocaat van verwerende partij verwijst slechts naar het neergelegde administratief dossier.

2.4. De verwerende partij toont niet aan dat de door de Raad gemaakte vaststelling dat België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming incorrect is. De partijen maken niet aannemelijk dat verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Deze vaststelling volstaat om het beroep als onontvankelijk af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER